

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență :

Președinte

Petru Ursache,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Ciocana din 15 iunie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2012, declarat de condamnatul

Semeniuc Sergiu Alexandru, născut la 27 august 1979, originar din r-nul Soroca, domiciliat în mun. Chișinău, str. Albișoara 82/3, ap. 53, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare a cauzei

în instanța de fond: 03 martie – 15 iunie 2012,

în instanța de apel: 03 august – 09 octombrie 2012,

în instanța de recurs: 16 aprilie – 15 mai 2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 15 iunie 2012, adoptată în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, Semeniuc Sergiu a fost condamnat în baza art. 326 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei.

2. În fapt, instanța de fond a stabilit că la 09 ianuarie 2012, orele 14.15, aflîndu- se pe teritoriu stației de alimentare cu gaz lichefeiat din str. Uzinelor 198, mun. Chișinău, inculpatul Semeniuc Sergiu a primit 14.840 lei. de la partea vătămată Harchevici Serghei, susținînd că deține influență asupra unor funcționari din cadrul Comisariatului Militar, pentru perfectarea și eliberarea ultimului adeverinței de recrut, fără respectarea procedurii stabilite de legislația în vigoare.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 326 alin. (1) Cod penal ca primirea de bani, personal, pentru sine, săvîrșită intenționat de către o persoană

care susține că are influența asupra unui funcționar, în scopul de a-l face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina prin acordul de recunoaștere a vinovăției, căindu-se sincer de fapta comisă.

Instanța a indicat că temeiuri pentru liberarea inculpatului de răspundere penală cu tragere la răspundere contravențională lipsesc.

3. Avocata Voevuțcaia S. și inculpatul au declarat recursuri ordinare, în care au solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu liberarea inculpatului de răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională, conform prevederilor art. 55 Cod penal.

Recurenții au invocat că inculpatul nu are antecedente penale, a comis pentru prima oară o infracțiune, a recunoscut vina, nu există prejudiciu material, are la întreținere un copil minor, este caracterizat pozitiv la locul de muncă, s-a căit sincer și regretă cele săvârșite.

Instanța s-a pronunțat superficial și nemotivat asupra temeiului dacă pot fi aplicate ori nu în privința inculpatului prevederile art. 55 Cod penal și nu s-a expus dacă corijarea și reeducarea acestuia poate avea loc cu liberare de la răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională.

Prin nemotivarea hotărârii sale în acest sens, instanța a comis un viciu fundamental, care este o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale și de Constituția R. Moldova.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău 09 octombrie 2012, ambele recursuri au fost respinse ca nefondate.

Instanța de recurs a reținut că instanța de fond corect a determinat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ținând cont că acesta sincer a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției, contribuind activ la descoperirea infracțiunii.

Astfel, această pedeapsă este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise de inculpat.

Circumstanțele atenuante nominalizate, au fost corect apreciate de către instanța de fond, numindu-i inculpatului pedeapsa minimă prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal, fără aplicarea pedepsei complementare, iar circumstanțe excepționale nu a reținut. Deci, prevederile art. 55 Cod penal nu sunt aplicabile în cazul dat, deoarece pedeapsa nu și-ar fi atins scopul, fiind una inefficientă.

5. În virtutea prevederilor art. 466 Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești au devenit irevocabile.

6. La 04 martie 2013, condamnatul a declarat recurs în anulare, în care solicită casarea hotărârilor menționate în latura pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie cu liberat de răspundere penală cu tragere la răspundere contravențională, conform prevederilor art. 55 Cod penal.

Recurentul a indicat că nu are antecedente penale, a comis pentru prima oară o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina, nu există prejudiciu material, are la întreținere un copil minor, este caracterizat pozitiv la locul de muncă, s-a căit sincer și regretă cele săvârșite.

Instanțele judecătorești s-au pronunțat superficial și nemotivat asupra temeiului dacă pot fi aplicate ori nu în privința inculpatului prevederile art. 55 Cod penal și nu s-a expus dacă corijarea și reeducarea lui poate avea loc cu liberare de la răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională.

Omisiunea instanțelor de a motiva refuzul de a accepta o obiecție, constituie o violare a art. 6 alin. 1 CEDO.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 453 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea recursul în anulare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 22 alin. (3), 453 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 6 alin. 1, art. 4 Protocolul nr. 7 CEDO, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată. Hotărârea judecătorească irevocabilă, împiedică redeschiderea procesului penal cu excepția cazurilor când un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente este de natură să afecteze hotărârea pronunțată. Viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect și cu referire la argumentul invocat în recursul în anulare, că instanțele judecătorești ar fi omis să motiveze neaplicarea prevederilor art. 55 Cod penal față de recurent, se atestă că, în corespundere cu împrejurările conținute în partea descriptivă a hotărârilor atacate și reproduce în pct. **2 și 4** din prezenta decizie, condamnatului i-a fost aplicată o pedeapsă în limitele legii actuale, aceasta fiindu-i individualizată în corespundere cu criteriile prescrise în art. 61 și 75 Cod penal, conform cărora la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **6** din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanța de fond și de recurs au estimat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale aplicate condamnatului.

În acest sens se reține, însă, că, pornind de la relevanțele art. 27, 448 alin. (1) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de recurs, judecând recursul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Astfel, activitatea instanțelor judecătorești privind

doar aprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul și inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului în anulare.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de fond și cea de recurs, în raport cu motivele invocate de recurent, nu au comis erori de drept de natura unui viciu fundamental capabil să afecteze hotărârile contestate, că aceste hotărâri conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția de individualizare a pedepsei aplicate inculpatului, fiindu-i respectat dreptul la un proces echitabil în sensul vizat, și că recursul de pe rol este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 457, 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

8. Conform art. 456 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul Semeniuc Sergiu Alexandru, împotriva sentinței Judecătoriei Ciocana din 15 iunie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2012, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 29 mai 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

